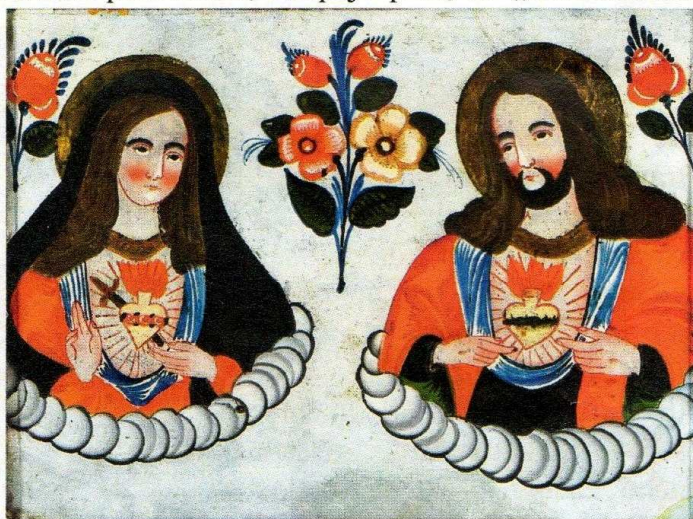

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín
Vydává P. Jan FRANTA pro vnitřní potřebu farností
26. června 2011 – TĚLA A KRVE PÁNĚ

Eucharistik české gotiky

Z časopisu NA HLUBINU ročník X. číslo 8 (1935)

Tiše a bez povšimnutí uplývá letos 550. výročí vzniku eucharistických zpěvů, které vytvořil třetí pražský arcibiskup Jan z Jenštejna. Ví se u nás pramálo o tom, že Jenštejn byl eucharistickým ekstatikem, který nikoli bez prospěchu duchovního býval při službách Božích v božství pohroužen, chápe plně, že „neocenitelná svátost oltářní jest obsahem vši milosti, darmo dávana od nejmilostivějšího Otce milosti za útěchu synům za vlastní přijatým, hromadíc milost na milost a obsahujíc zdroj a původce všech milostí“. Jenštejn nebýval vždycky oddán životu duchovnímu, ale po svém obrácení měl se k velebné Svátosti s takovou nábožností, že nikdy neopomíjel buď sám služby Boží vykonávat, nebo přijímati Svátost oltářní z ruky kněze, služby Boží vykonávajícího. A stávalo se, že při tomto svatém přijímání často býval u vytržení a že dlouho dlíval zaražen před oltářem. Hloubka těchto ekstatických stavů bývala tak mocná, že často vzdychaje do křiku se dal a někdy nemohl ani od oltáře odejít do sakristie, aby svlékl posvátná roucha liturgická.

Arcibiskup prodlévaje se zálibou v klášteře v Roudnici, prožíval zde v tichu odlehlosti nejčastěji chvíle vytržení. Stěží býval odváděn za oltář, omdlévaje při vzpomínce na sladkost těla Kristova, jímž byl právě nasycen. Tam se mu také přihodilo, že v den Těla Božího, při nešporách, když nejsvětější Svátost Těla Páně byla vystavena, upadl v ekstazi. Neboť předstupuje v rouše biskupském, aby kadidlo zapálil, byl náhle velikou vroucností rozžat, že nemohl obřad vykonati, ani nešpory ukončiti, a musil tak učiniti probošt kláštera. Proto počal se báti a vykonávaje veřejné služby Boží, prosíval svého kaplana, aby jej střežil u oltáře. A tak často, když prodléval při obřadech, jsa u vytržení, býval od svého kaplana

dotekem ruky probuzen z nejpříjemnějšího spánku smyslů, v němž bděl nazíraje na Boha.

Znaje tedy sladkost nejsvětější Svátosti, nemohl ji postrádati. Když přísný zpovědník pro nepatrné poklesky mu poručil, aby se Svátosti oltářní zdržel, poslechl sice, ale celý zkormoucen sotva mohl dočkati konce toho dne, i říkával, že mu jest, jako by byl žil v mukách očistcových. Což divu, že v takových chvílích uvažoval tím pilněji výbornost svatého přijímání, při čemž se stával účastným zdroje všech milostí Ježíše Krista, slávy andělské, zástupů světců, utrpení i zásluh Církve, s níž splýval v jedno. Protož vzdychaje toužebnou dychtivostí rychle na cestě zpovědi a jiných přípravných obřadů pokračoval, aby zase záhy došel ve svátosti sladkého spojení se svým Miláčkem. Tak žil v zátiší roudnickém.

Chtěje se ponořit ještě v absolutnější ticho, prodléval na svém hradě Helfenburku. Tam trávil v rozjímání s Ježíšem Kristem sladké chvíle, nedávaje se

před službou Boží žádným zaměstnáním vytrhovati, nýbrž trvaje na modlitbách až do snídaně, ba velmi často trávě bez jídla až do poledne. Družinu svoji nechával bohatě snídati, aby sám zdržuje se potravy tělesné, tím dokonaleji požil svou potravu andělskou. Pro tyto zásluhy o uctívání Svátosti oltářní odměnil se mu Kristus darem tělesného uzdravení, kdykoliv do nemoci upadl a zbožně přijímal. Tělo Páně stávalo se mu tak lékem i v strastech churavějícího těla.

Navrátiv se roku 1390 po milostivém létě z Říma těžce nemocen, pocítil bolestnou ochablost těla i duše. Přiznával se svým přátelům, že dosud žádná z jeho bolestí nemohla se přirovnati k utrpení tomuto, a že nemá slov, aby trýzeň svou dokonale vypověděl. Muka jeho zvyšovala úzkost ze smrti, neboť ač si často přál zemřítí, přece v té době necítil se býti dokonale na odchod připraven. Když tedy ležel v náručí svého bratra, pana Pavla z Jenštejna, který jej ošetřoval v domě pražském, v okolí Svatého Apolináře, cítil jednou, jako by již umřítí měl a vyžádal si tedy nábožně svatého přijímání. Ale kněz, jménem Petr Prus, pro lítostivý pláč vykonával obřad příliš pomalu, takže se arcibiskup sotva dočkati mohl. Ale jakmile přijal spasitelný chléb Těla Páně, ihned požil tak i náležitého léku uzdravení tělesného. A této milosti zkusil vícekrát.

Avšak Jenštejn zkusil síly velebné Svátosti i v jiných rozličných záležitostech. Když mu bylo ohlášeno nepřátelství, utíkal se k svatému přijímání, díky čině Bohu. Za přísluhy kaplana svého sloužil pak mši k blahoslavené Panně Marii

a jeho záležitosti končivaly se takto podchyceny mírně. A stávalo se přechasto, že po svých mších, prodlévaje v nábožných modlitbách, naplňoval příbytek duše své vzácnou libovůní a líbezným kvítím meditace, aby milý Příchozí příjemněji byl překvapen. Quasi pretioso aromate et quasi florum amoenitate mentis suae habitaculum respergebat ... I neodvracel se lehko od vůně lásky a upomínky tak velkého daru.

Zdá se, že Kristus žádal si od něho stále živoucího zájmu svátostného. Neboť kdykoliv lnul v duši své méně bedlivě k milovanému Ježíši Kristu, nevykonav dostatečných modliteb a tím odvracuje se takřka od něho, pocítil, jak ihned přicházel naň trest. Tak se stalo, že když jednou zanedbal po přijímání obvyklých modliteb, chtěje se krátkým povídáním pobaviti příchodem jistého pána, ztrestán byl citelně. Stalo se tak v Perugii, kde tentýž pán přepadl jej s čeládkou svou a oloupil o cenný majetek při vyjíždění z města.

Taková byla horlivost arcibiskupova v uctívání Eucharistie, že se posléze vznítil i k tvorbě duchovních zpěvů. Po stopách nesmrtelných zpěvů svatého Tomáše Akvinského bral se tu Jenštejn k oslavení tajemství Božího Těla. V sekvenci *Eia laeta cantica* opěvá milosti spasitelné Hostie.

Sancta Eucharistia
corda tua gratia
fulci mire:
Salutaris hostia
fac coelorum ostia
introire.

Svatá Eucharistie,
kéž se tebou vylije
milost Páně!
Spasitelná Hostie
cestu kéž nám odkryje
k nebes bráně!

Ve svém hymnu *Ave pascha sacrum* oslavil milostnost prolité krve Kristovy v devíti hudebně zladěných strofách, umně rýmovaných. Necht' o jeho umění promluví aspoň dvě z těchto slok, jejichž latinský kov přelil Alfred Fuchs do kadlubu české řeči.

Ave pascha sacrum,
sanguinis lavacrum,
manna, nectar rite
tu coelestis vitae.

Pascho svatá vítěj,
krve koupel skýtej,
manno, Bůh jíž hostí
nektar do věčnosti.

Imber sacri roris,
tui nos cruoris
mundet intus foris
almis iungat choris.

Roso svaté vláhy,
dešti Krve drahý,
obmyješ a zhojíš,
s chory nebe spojíš!

Na tento týden připadá první pátek v měsíci a proto budu opět navštěvovat nemocné a půl hodiny přede mší se budou konat adorace. V srpnu návštěva nemocných nebude.

POŘAD BOHOSLUŽEB 26. 6. – 3. 7. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 26. 6.	TĚLA A KRVE PÁNĚ	Hustopeče BOŽÍ TĚLO	8:00	za děti jdoucí k 1. sv. přijímání
		Bělotín BOŽÍ TĚLO	11:00	za + Ludmilu Spáčilovou, mžl, 2 syny a ž r
Pondělí 27. 6.		Hustopeče	18:00	za Pavla Jambora, z a + r a DO
Středa 29. 6.	SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ, slavnost	Černotín	17:00	na poděkování za uplynulý školní rok
		Špičky	18:00	na poděk. za prokázané dobro s prosbou o Boží ochranu
Čtvrtek 30. 6.	Výročí posvěcení katedrály sv. Václava	Černotín	14:00	Pohřeb Ludmily Hanzlíčkové
		Bělotín	18:00	za Miroslava Rýpara a rod
Pátek 1. 7.	NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA, slavnost	Hustopeče	18:00	za Josefa Bartoňka a rod, za Františka a Ludmilu Pavlicovy, za ž a + r
Sobota 2. 7.	Neposkvrněného Srdce Panny Marie	Hustopeče	11:00	Svatba - Sedláčkovi
		Špičky	18:00	za Františka Čadru, mžku Marii, rod 2 str a ž r Humplíkovu a Čadrovu
Neděle 3. 7.	14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	za ž a + muzikanty a zpěváky z Hustopeč a okolí
		Černotín hodová mše svatá	9:30	za farníky
		Bělotín	11:00	za Marii Zábranskou, rod, a DO křest Zapalačovi

Slavnost sv. Petra a Pavla je v církvi zasvěcený svátek.

Telefon na faru: **581 626 040**